

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 września 2015 roku

Sąd Okręgowy w Toruniu IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - SSO Barbara Plewińska / spr/

Sędziowie - SO Aleksandra Nowicka

- SO Lech Gutkowski

Protokolant - stażysta Marzena Chojnacka

przy udziale oskarżyciela skarbowego Moniki Łukaszewicz z (...)Urzędu Skarbowego w T.

po rozpoznaniu w dniu 17 września 2015 roku

sprawy **M. S.**

oskarżonego z art. 57 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks

na skutek apelacji wniesionej przez Pierwszy Urząd Skarbowy w T.

od wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu

z dnia 21 kwietnia 2015 roku sygn. akt VIII W 250 / 14

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa

/ Aleksandra Nowicka / / Barbara Plewińska / / Lech Gutkowski /

Sygn. akt IX Ka 457/15

UZASADNIENIE

M. S. został oskarżony o to, że wbrew przepisowi art. 103 ust. 2 ustawy z dnia 11 marca 2004 roku o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2011 Nr 177, poz. 1054 ze zm.) pełniąc funkcję prezesa zarządu (...)Sp. z o.o. z siedzibą w T. przy ul. (...), NIP (...) uporczywie nie wpłacał w terminie, tj. do 25 dnia miesiąca następującego po kwartale w którym powstał obowiązek podatkowy, na rachunek (...)Urzędu Skarbowego w T. podatku od towarów i usług za okres: od I do III kwartału 2013, przez co uszczuplił podatek od towarów i usług w łącznej kwocie 27.082,00 zł

- tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks.

Sąd Rejonowy w Toruniu wyrokiem z dnia 21 kwietnia 2015 roku (sygn. akt VIII W 250/14):

I. uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu tj. wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks i za to na podstawie art. 57 § 1 kks wymierzył mu karę grzywny w kwocie 2.000,- zł;

II. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 200,- zł. tytułem opłaty i obciążył go poniesionymi wydatkami w kwocie 90,- zł.

Od powyższego wyroku **apelację wniósł oskarżyciel publiczny – (...)Urząd Skarbowy w T., zaskarżając powyższy wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonego.**

Orzeczeniu temu zarzucił rażąco niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu polegającą na wymierzeniu mu samoistnej kary grzywny w granicach dolnego ustawowego zagrożenia za popełnione wykroczenie skarbowe. Wysokość orzeczonej kary grzywny – zdaniem strony skarżącej - jest nieadekwatna do społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu ze względu na nieadekwatne uwzględnienie okoliczności obciążających tj. wielokwartalnego okresu w którym oskarżony był odpowiedzialny za brak bieżących rozliczeń podatkowych do zobowiązań podatkowych i nie spełnia funkcji w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej oraz ukształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Podnosząc ten zarzut skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej wymiaru kary i wymierzenie oskarżonemu M. S. za zarzucane mu wykroczenie skarbowe kary grzywny w kwocie w kwocie 6.000 zł.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na podzielenie i dlatego sąd odwoławczy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Sąd Okręgowy stwierdził, że wymierzona przez Sąd Rejonowy kara jest sprawiedliwa i adekwatna do stopnia winy oraz społecznej szkodliwości popełnionego czynu, jednocześnie dała on podstawy do przeświadczenia, że cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do sprawcy, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa zostaną osiągnięte.

Zgodnie z art. 12 § 2 kks sąd wymierza karę według swego uznania, w granicach przewidzianych przez kodeks, bacząc by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do sprawcy, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Natomiast w myśl art. 13 § 1 kks wymierzając karę sąd uwzględnia w szczególności rodzaj i rozmiar ujemnych następstw czynu zabronionego, motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków finansowych, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem czynu zabronionego i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza wyrażoną skruchę.

Ustalając stawkę dzienną, sąd bierze pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. Przez stosunki majątkowe i dochody należy rozumieć cały majątek i wszystkie dochody posiadane przez sprawcę. Z kolei stosunki majątkowe i dochody sprawcy ocenia się uwzględniając w szczególności jego stan rodzinny i wynikające z niego obowiązki ekonomiczne oraz ogół orzekanych wobec oskarżonego dolegliwości ekonomicznych.

Mając więc na względzie powyższe skarżący podnosząc zarzut rażącej niewspółmierności kary powinien kierować się również stanowiskiem Sądu Najwyższego, który stwierdził,

że ten zarzut - będący z kategorii ocen, można zasadnie podnosić wówczas, gdy kara chociaż mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, to jednak nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia czynu zabronionego, jak i osobowości sprawcy - innymi słowy, gdy w odczuciu społecznym jest karą niesprawiedliwą (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 1985 r. sygn. akt V KRN 178/85 OSNKW 1985/7-8 poz. 60).

W ocenie Sądu Okręgowego podnoszony w apelacji powyżej przedstawiony zarzut ze wskazaniem, iż grzywna w tym wypadku powinna wynosić 6.000,- zł., a nie 2.000,- zł. okazał się być bezpodstawny. Jak wynikało z uzasadnienia sądu I instancji, przy orzekaniu dolegliwości żadne dyrektywy wymiaru kary nie były

zignorowane, co oznacza, że określając stawkę grzywny sąd I instancji wziął pod uwagę wszystkie powyżej wymienione okoliczności.

Jak wskazał to Sąd Rejonowy wykroczenie z art. 57 § 1 kks zagrożone jest karą grzywny, która może być wymierzona w granicach od jednej dziesiątej do dwudziestokrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia, czyli możliwa w tym przypadku kara grzywny waha się od 175,- zł. do 35.000,- zł.

Sąd I instancji wymienił wszystkie okoliczności, które przemawiały za tym, aby uznać oskarżonego winnym popełnienia zarzucanego mu wykroczenia. Przy czym stwierdzając bez wątpliwości o winie oskarżonego, przywołując ustalone na podstawie materiału dowodowego stosowne okoliczności obciążające. Sąd meriti postąpił słusznie mając również na uwadze fakt, iż oskarżony prowadził dotychczas nienaganny sposób życia, a przede wszystkim nie był wcześniej karany, zwłaszcza za przestępstwa oraz wykroczenia skarbowe, a brak wpłat był spowodowany nieregulowaniem zobowiązań innych podmiotów wobec spółki (...), co chociaż nie świadczy o braku uporczywości w dopełnieniu przedmiotowego obowiązku, to jednak również wpływa na określenie stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu.

Warto zwrócić uwagę, że Sąd Rejonowy nie wymierzył grzywny w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, a w wysokości kilkunastokrotnie wyższej, co również w ocenie Sądu Okręgowego mając na względzie dochody sprawcy dawało podstawy do tego, by sądzić, że cele zapobiegawcze i wychowawcze, a także cele w zakresie kształtowania świadomości społecznej zostaną osiągnięte.

Podsumowując – sąd odwoławczy uznał za bezpodstawny zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej kary, stwierdzając iż jest ona sprawiedliwa i doprowadzi do osiągnięcia wymienionych powyżej celów.

Sąd Okręgowy nie dopatrył się w zaskarżonym orzeczeniu żadnych uchybień mogących stanowić bezwzględne przyczyny odwoławcze, będących podstawą do uchylecia wyroku z urzędu.

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze sąd orzekł w myśl art. 634 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk oraz w zw. z art. 113 kks, obciążając nimi Skarb Państwa.

(Barbara Plewińska) (Aleksandra Nowicka) (Lech Gutkowski)